

"אמרי נהוראי" – פרשת "חקת"

של האורח החדש"...} ביום הגיעו יצאה ורשה היהודית על רבבות תושביה לתת את הכבוד הראוי לגדול הדור. הדוחק היה עצום והצפיפות נוראה. ייחלתי בתפילה לה' שמבוקשי יתמלא ואוכל להתבונן בו מקרוב. והנה קיבל ה' את משאלתי ולפתע מצאתי עצמי סמוך מאוד לצדיק. ניצלתי את גודל השעה וקראתי: "רבי, בבקשה ברכני!". הסתכל בי החפץ חיים ואמר: "ולמה שאתה לא תברך אותי?"... לרגע נאלמתי דומיה, ואח"כ השבתי: "הרבי הרי הוא כהן, ואני ישראל"... מעין בת שחוק נראתה על פניו, ואז זכיתי לברכתו.

סיפר הרב יוסף גריינמן: את שמחת בית השואבה של **בית הכנסת לדרמן** היו מקיימים בסוכתו של **הסטייפלר**. כשהסטייפלר התבונן בכל הקהל הרב שבא לסוכתו ל"שמחת בית השואבה", הוא פנה אלי, ואמר לי בפשטות ובתמימות: "כנראה שיש לי את הסוכה הענקית ביותר בכל שיכון חזון איש"...

פעם הגיע אברך משיבת 'פורת יוסף' לאדמו"ר ר' מאיר **אבוחצירא, בבא מאיר**. שאל אותו הבבא מאיר: "יש בישיבה שלכם אברך ת"ח בשם **בן ציון אבא שאול**?" משיב האברך: "אברך? זה הרי ראש הישיבה בעצמו, חכם בן ציון אבא שאול!" נאנח הבבא מאיר ואמר: "אתמול הוא היה אצלי, שאלתי אותו מי כבודו, אמר לי: 'בן ציון אבא שאול'. שאלתי: "במה כבודו עוסק? אמר לי 'לומד בפורת יוסף'..." {יש כאלה שאוהבים להיות אדם אחר- באמצע חג פורים נכנס אדם למסעדה והזמין שניצל עוף. לאחר כמה דקות חזר המלצר והגיש לו שניצל דג. התלונן האיש: "אבל הזמנתי שניצל עוף? כנראה אתה שתו!" התכופף אליו המלצר ולחש באוזנו בחביבות: אדוני, למה לך לכעוס ביום זה, פורים היום! גפם לעוף מותר להתחפש, אתה לא מסכים?"}

מרת הגר"ח שמואלביץ היה מספר בהלצה, כי מעולם לא הבין מהו כבוד, עד שהחכים זאת מפי אדם פשוט. פעם, בדרך הילוכו בשעות המוקדמות, פגע בעובדי הניקיון כשהם עסוקים בעבודתם בפניו פחי אשפה. עבודתם מתחלקת ביניהם. יש מהם המקרבים את הפחים למשאית האשפה, ויש המעמיסים את האשפה על המשאית, נעמדים על המדרגה בצידה ועמה הם נוסעים מאזור לאזור. כשחלף הגר"ח שמואלביץ במקום, ניגש לעברו אחד מהעובדים ובירכו לשלום, בהוסיפו שאל יתפלא הרב מכך שהוא רק עוסק בהזזת הפחים ולא בנסיעה על גבי מכונת האשפה, באשר מטבעו הוא בורח מן הכבוד...{לא תמיד מקבלים הכול בחיים- כמו האמא הקניבילית שהוכיחה את בנה: "נותנים לך אצבע, אל תאכל את כל היד"...

העלון הודפס ב"דפוס השושנים"

העלון להצלחת: אמי מורתי היקרה רוחמה בת אישה.

"רש"י" - "עץ ארז ואזוב ושני תולעת". "ג' מינים הללו כנגד שלשת אלפי איש שנפלו בעגל. וארז הוא הגבוה מכל האילנות, ואזוב נמוך מכולם, סימן שהגבוה שנתגאה וחטא, ישפיל את עצמו כאזוב ותולעת ויתכפר לו".

תורה בלי ענווה כמו להכין תבשיל אבל שרוף

פעם נשאל **הגראי"ל שטיינמן** מדוע על קושיותיו הוא מרבה להישאר בצע"ק [-צריך עיון קטן], ואינו כותב צע"ג [-צריך עיון גדול]?", השיב: "הגאון **רבי עקיבא איגר** שאל קושיא עצומה שגם בדורות אח"כ יקשה עליהם ליישב אותה, אבל אני שואל שאלה כזאת שיבוא למדן גדול יותר ויתרץ אותה, ומה שייך לכתוב על זה צע"ג..." {לא כל קושיא באמת קשה- כמו 2 השוטים ששאלו האחד את רעהו שעה עלו לאופנוע- "מי ישב סמוך לחלון"...

פעם הגיע **רבי עקיבא איגר** וידידו **הגאון מליסא בעל ה"נתיבות"** לורשה לכנס גדול של רבנים. יצאו כל יהודי ורשה אל שער העיר לקבל זיום של 2 גדולי הדור. בכבוד רב הובילום במרכבה מכובדת רתומה ל2 סוסים, והכניסום לעיר 'בקול תרועת המון חוגג'. מרוב ההתלהבות לכבוד נושאי דגל התורה, התירו אנשים את הסוסים מהמרכבה ורתמו עצמם במקום הסוסים ומשכו בגופם את המרכבה. כשהרגיש רבי עקיבא איגר בדבר, אמר: "למי כל הכבוד הזה, אם לא לרבי יעקב מליסא?" ירד מיד מן המרכבה ונבלע בין ההמון. מרוב צפיפות לא הכירו בו, והוא כיתר ההמון הנלהב, הצטופף להסיע את המרכבה. {לא תמיד אפשר לעזור, אבל השתדלות נצרכים. כמו המשוגע שכתב מכתב. והיה כותב האותיות לאט מאוד כדרכם של ילדים. הקשו עליו: "למה הנך כותב כ"כ לאט?" ענה המשוגע: "כותב אני איגרת לאבי, ואבי, שיחיה לאורך שנים, זקן מאוד ואינו יודע לקרוא מהר"...} ר' יעקב מליסא אמר בלבו: "למי כל הכבוד הגדול הזה אם לא לרע"א גאון הדור? ירד אף הוא מן המרכבה ונוסף על ההמון המסיעים. כך הסיעו והסיעו עד שהרגישו שהיא ריקה מאדם... {יש אנשים כשרואים בעיה- הם מנסים לתקן אותה. כמו הקמץ שמיד אחרי החופה שלו מיהר להדביק מחדש את הכוס ששבר, שלא יחייבו אותו גם עליה...}

מספר הגאון ר' יצחק ידידיה פרנקל: "בצעירותי כשלמדתי בעיר ורשה נפוצה שמועה על בואו של '**החפץ חיים**' לעיר. התמלאתי ברצון גדול לזכות לראותו מקרוב. {...נכנס אורח לבית מלון כדי לשכור לעצמו חדר. פתח המשכיר את פנקס החדרים, כדי לרשום את האורח, ולהתאים לו חדר כרצונו. והנה פשפש שחור מגיח פתאום מתוך הספר, ורץ במהירות על גבי הפנקס. גיחך האורח: "בהרבה בתי מלון שהיתי, והרבה דברים מוזרים ראיתי, אבל מעולם לא נפגשתי בחידוש כמו עכשיו: פשפש שמבקש מיד לדעת על חדרו

"פיתוח הקול בדרך הכול" – מבוסס על תורת אבי

את רובו. וכך קורה במנהרה וכדומה שהקירות קשיחים, ואין חפצים שבולמים את גלי הקול. בגופנו ישנם חללים דומים, ומטרת יצירתם מהבורא יתברך היא להגביר את קולנו באופן טבעי. בלא להיות זקוק לצעוק כדי להישמע באוזני האחר.

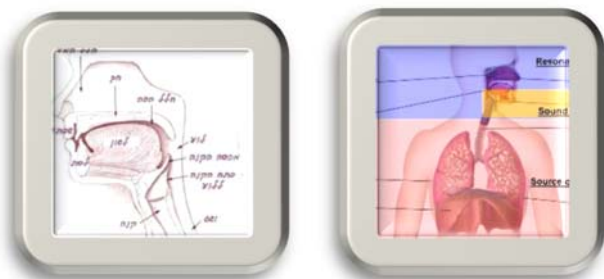
3. מועילים לתת את המקסימום הווקאלי שלנו. שהרי עכשיו אנו מפיקים את הקול לא רק מהמיתרים אלא אף מהחללים שחוכרים למיתרים ומוסיפים צבע ועוצמה ועוד לצלילים שלנו.

4. מועילים להרפיה של הגוף. משום שהוויברציות הקוליות חודרות בתנועתן העדינה אל תוך רקמות הגוף, וגורמות להרפיה ושחרור של חומרי גוף-נפש האצורים בתוך הרקמות. מידע רגשי שהיה אצור ומוחזק ברקמות ובדפוסי השרירים עולה אל פני השטח ומוצא מקום לביטוי וטרנספורמציה דרך השירה והאלתור הקולי. {אם לא נדע איפה הרגשות והשמחה נמצאות- איך נדע לעלות אותן? מפקד אמר לחייל הטרון שלו: "הנך מחויב לירות בנשק בשמחה!" הטרון: "כן המפקד. מי זה שמחה."}

5. מייחדים את הקול שלנו. כיון שלכל אחד סוגי חללי תהודה שונים, בגלל צורת גוף שונה. וכן כל אחד משתמש בחללים שלו אחרת. וכך לא מעתיקים קול של אישיות אחרת.

יש דברים שיכולים לתת כמה ערכים מוספים, ולא נצרכים להסתפק רק באחד, אז למה לפספס את ה'יקרי ערך' האלה!?! {אדם מכניס את ראשו לתוך הפתח של האוטובוס וצועק לנהג. האוטובוס הזה 'ישיר?' "ישיר?" נענה הנהג. "בשבילך הוא לא רק 'ישיר', הוא גם יעשה סלטות וגם ירקוד."}

איורים של חללי התהודה בגופנו:

להרחבה בנושא פיתוח הקול בשיטת "פיתוח הקול בדרך הכול" ממורה מוסמך ויר"ש, ניסיון רב (הוסמכת ע"י אבי המורה הדגול אליהו זוהרי בעל כפל תואר במוזיקה) אפשר להתקשר לפלאפון: 0527116539 נהוראי זוהרי. או לאימייל: nz0527116539nz@gmail.com. פלאפון להמלצות- 0522390106.

העלון הודפס ב"דפוס שושנים"

"למה חללי התהודה חשובים כ"כ לקול שלנו?":

מכמה סיבות: חלק א'-

אם אנחנו ממילא רוצים להפיק את קולנו, למה לא להרוויח מזה עוד על הדרך?-"אני הייתי מציע לך להחליף מקצועך לעורך דין", אמר אדם לחברו החטטן. "זה למה" שאל החטטן. "מאוד מובן" ענה לו. "הרי בכל מקרה אתה תמיד מתעקש לדחוף את האף לעניינים לא לך, אז לפחות תרוויח מזה כסף..."}

1. נותנים מנעד רחב של צלילים וצבעים בווקאלית. קול יותר עשיר בצבעים של הקול. וממילא נוכל להתאים את סוג הפקת הקול הנכונה והמתאימה לפעילות הנדרשת. במקום להיצמד ולהתכייט על צבע קולי אחד. לדוגמא: אם נרצה לדבר בקול חזק מאוד מלא וסמכותי כדאי יהיה לדבר דרך תהודת בית החזה. הגוף הוא בין היתר כלי נגינה. {אם אפשר להבדיל בין הזמנים שאנו חפצים בקול סמכותי וחזק, לזמנים שאנו צריכים קול רך ועדין יותר, למה לערבב בניהם? אבירם בעל הסוס והעגלה היה מחנך את נוסעיו ב'אורחות נהיגה': "בזמן שהסוסים יעלו בעלייה- רדו מהעגלה ולכו אחריהם, כיון ש'צער בעלי חיים'. ובזמן שירדו בירידה- גם רדו מהעגלה ולכו אחריהם, כיון שמסוכן. ובזמן שילכו הסוסים בדרך מישורית- גם רדו מהעגלה ולכו אחריהם ברגל, כיון שדרך מישורית יפה לטיול". התחילו הנוסעים כבר להרגיש כאבי רגליהם, ולכך שאלו: "ובאיזה זמן נזכה לשבת בעגלה?" ענה אבירם: "אה, זה פשוט. בזמן שהסוסים יעמדו לרעות."} הקול הוא כלי שצליליו מהדהדים ממש כמו צלילים שבוקעים מכלי נשיפה או כלי מיתר שונים.

2. מגבירים עוצמת הקול. נותנים הד לצלילים שמיתרי הקול הפיקו. כאשר גלי הקול ניתזים מדפנות חללי התהודה, ולא ישר מן המיתרים (ללא מעבר דרך החללים הריקים)- החללים הופכים את הגלים להדהוד מלא ומשפרים את חוזקם עד פי 5 מהממוצע!!!

וההסבר לתופעה זו היא- שכמו בזמן שאנו מביטים במראה, אנו רואים את ההשתקפות שלנו – וזה קורה בגלל קרני האור שפוגעות במראה, וחוזרות אלינו. באופן דומה, פועלים גם גלי הקול – כאשר הם פוגעים בקיר וכדומה – הם חוזרים אלינו. וזהו, למעשה, ההד. כאשר נמצאים בתוך מנהרה או דירה ריקה מתכולתה וכדומה, אפשר לשמוע את הקול מהדהד מספר פעמים. זאת משום שגלי הקול פוגעים בקיר, מהדהדים, ואז פוגעים שוב בקיר שממול, וכן הלאה, עד שההד נחלש ונגמר. כל חפץ שגלי הקול פוגעים בו "בולע" את הקול במידה מסוימת, ומחזיר את חלקו. ככל שהמשטח רך או מחוספס, כך הוא "בולע" יותר מהקול, ומחזיר פחות הד. אך כאשר הקירות חלקים וקשיחים, הם בולעים רק חלק קטן מהקול, ומחזירים

